

November 1945
Nummer 2

DE H. A. V. ER

OFFICIEEL ORGAAN DER H. A. V. «HAARLEM»
VERSCHIJNT IN DE 2^e HELFT VAN IEDERE MAAND

Redactie-Commissie: P. Haringhuizen — D. Hagtingius — J. Booij
Redactie-adres: PERSEUSSTRAAT 31, HAARLEM-NOORD, TELEF. 23191

VAN DE REDACTIE

De grote moeilijkheid van zeer veel clubbladredacteuren bestaat dikwijls hierin, dat zij niet over voldoende- en goede kopij voor hun orgaan beschikken. Bij ons is dit echter zeer zeker niet het geval. Integendeel. Hoewel wij over zeven pagina's kunnen beschikken, hetgeen voor deze tyd een weelde is, hebben wij lang niet de ons toegezonden artikelenstroom hierin kunnen verwerken en wij hebben dan ook een selectie moeten toepassen. Hierbij zijn wij van het standpunt uitgegaan, dat wij dit November-nummer van de „H.A.V.er” eigenlijk moeten beschouwen als een voortzetting en tevens een afsluiting van onze Jubileum-uitgave, zodat wij de artikelen die betrekking hebben op ons feest, zonder meer geplaatst hebben. Daarnaast is het vanzelfsprekend, dat we in dit nummer ons lid van verdienste Frits Lamp herdenken, die in Indonesië zijn leven heeft gelaten.

Dit alles neemt echter al zoveel plaats in beslag, dat er eigenlijk voor de overige artikelen heel weinig ruimte overbleef. Zo moesten verschillende bijdragen tot het December-nummer blijven liggen, doch de schrijvers van die artikelen kunnen er dan van overtuigd zijn, dat hun inzendingen met voorrang geplaatst zullen worden.

Tot slot van dit — in verband met de beperkte plaatsruimte kort — redactioneel artikeltje willen wij al diegenen die ons, hetzij schriftelijk of mondeling hun lof hebben toegezwaard over het feestnummer, hartelijk dankzeggen. Dit heeft

ons de moed en het zelfvertrouwen gegeven om op de ingeslagen weg voort te gaan.

**KOPIJ voor het volgend nummer uiterlijk
Maandag 3 December laatste post
in de bus van het redactie-adres:
Perseusstraat 31, Haarlem-N.**

Het zeer belangwekkende artikel in ons feestnummer „Het nut van medische sportkeuring” was geen anonieme bijdrage, doch kwam van de hand van onzen nieuwen clubarts, Dr. A. L. C. van Lier.

OFFICIEEL

Onze veldloop, die gehouden zal worden ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan der vereniging in de omgeving van de „Brouwerskolk” te Overveen, is thans definitief vastgesteld op Zondag 9 Dec. a.s., des middags om 1 uur. De organisatie berust bij de Propaganda-commissie in samenwerking met het Secretariaat.

Nadere bijzonderheden omtrent het parcours e.d. volgen zo spoedig mogelijk.

Reeds nu echter doet het bestuur een dringend beroep op al onze leden om deze middag hun volledige steun te willen verlenen, teneinde een vlot verloop van onze Jubileum-veldloop te waarborgen.

Wegens plaatsgebrek kunnen deze maand de namen van de nieuw getreden leden niet gepubliceerd worden en moet dit dus wachten tot het Decembernummer.

PERSONALIA

Getrouwd op 2 November 1945:

Kees Schulz en Jeannette J. Pannebakker. Onze hartelijke gelukwensen!

Vertrokken naar West-Indië:

René Erlings, ten einde zijn dienstverband als steward bij de K.L.M. te hervatten. Zijn clubgenoot, de K.L.M.-piloot Vic. Mans, ontvangt nu uit handen van René de Jubileum-uitgave van de H.A.V.'er. Behouden vaart en veel succes!

Vertrokken naar Engeland:

G. Scheffer, om aldaar als instructeur pantsertroepen te worden opgeleid. Moge het nieuw te vormen Ned. Leger in dit trouwe clublid een voorbeeldig instructeur krijgen.

Co Hessels geheel hersteld in ons midden terug. Een prettig bericht, dat wij hiermede onze leden kunnen brengen.

Goed bericht uit Indië. Naar wij van zijn zuster mochten vernemen, verkeert ons oud-lid **Andries Hoogerwerf** (bijgenaamd de **Indische „STRIJBOS“**) in een goede geestelijke en lichamelijke conditie. Alle „HAARLEMMERS“, die hem gekend hebben, zullen zich over dit goede bericht ten zeerste verheugen.

EEN ZEER

VOORSPOEDIGE GEBOORTE

Hoe vindt U onze jongstgeborene? Is het geen snoes? Wij zijn zo verheugd, dat hij er is, maar wat hebben wij over hem in angst gezeten! Hoe zou de geboorte verlopen en hoe moesten wij in deze nog zo moeilijke tijden aan behoorlijke kleding komen? Hadden wij nu maar een rijke oom in Amerika. Die hadden wij echter niet, maar wat wij wel hadden, was een wakkere donateur, die tegelijk de geboorte en de aankleding van onzen nieuwen wereldburger verzorgde. En hoe! Het is een knaap, zoals men er nog zelden een zag, zwaar en toch sierlijk gebouwd. En wat een koninklijke kledij! Het is een echt voornaam heerschap, die jonge H.A.V.'er!

Toch weet ik niet, waar wij trotser op moeten zijn, op hem of op den man, die dit wonder schiep.

Wat heb je ons dol gelukkig gemaakt, JAN GOTTMER!!!

FREDDY.

Door verschillende omstandigheden konden wij de nu volgende bijdrage van ons erelid J. Petri niet meer in het feestnummer opnemen. Het is vanzelfsprekend, dat wij nu echter dit zeer lezenswaardige artikel voor alle andere inzendingen plaatsen. Hier komt dus Jan Petri met:

HERINNERINGEN

Mij werd verzocht iets te schrijven voor het 25-jarig jubileum der H.A.V. „HAARLEM“, maar welk gedeelte van dit tijdperk is het meest geschikt en het interessantste en zal ik door mijn slecht herinneringsvermogen op deze lange baan, die ik nooit beoefende, niet met vele ronden gelapt worden door onzen eminenten voorzitter, die als kroniekschrijver door en door getraind is op dit nummer?

Daarom zal ik liever nog een tiental jaren teruggrijpen en iets memoreren over de voorgeschiedenis der H.A.V. Dat tijdperk is niet zo bekend, zeer zeker de moeite waard en minder controleerbaar, behalve dan door Hil, want die weet alles op Athletiek-gebied.

In 1909 dan begon eigenlijk mijn athletiek-loopbaan met de wedstrijden ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan der Haarlemse Voetbalbond. Ik viel juist onder de senioren, wat mij niet veel zelfvertrouwen gaf. Toch werd door mij de 200 m gewonnen voor Boissevain en Apie de Bruin. De tijd was misschien 26 sec., mogelijk ook 28, maar we keken toen nog niet op een paar seconden.

In 1912 krijgen we allen een stimulans door de voor die tijd buitengewone loper Jan Grijseels, die met weinig training iedere wedstrijd met stukken won. Hij had een bijzondere aanleg en bracht in Deventer de athletiek met sprongen vooruit.

In Augustus 1912 wist ik de 100 m voor voetballers te winnen. Een week later zijn we in Deventer, waar Grijseels zijn triomphen viert. Van deze wedstrijd bestaat nog een aardige foto uit de Revue der Sporten, waarbij Grijseels omkransd op de schouders gedragen wordt door Dick de Vries en mij. Het onderschrift van deze kiek laat ik hieronder in zijn geheel volgen.

„Grijseels, één der weinige Nederlanders, die lopen kan, te Deventer gehuldigd. De koene Amsterdammer

won in de Koekstad Zondag j.l. ter gelegenheid van de wedstrijden van Daventria weer enige nummers, o.a. de 100 en 400 m. voor voetballers in resp. 11.8 en 61.2 sec. Voorts zegevierde deze athleet in het nummer N.A.U. over 100 m., welke afstand hij liep in 10.7 sec., hetgeen een nieuw Nederlands record is."

Dit record is later betwist en naar ik meen niet erkend, daar het met een stormpje in de rug gewonnen werd.

Aan masseren werd in die tijd door de cracks reeds iets gedaan, die hadden geheime, sterk riekende smeersels, voornamelijk eigen maaksel van terpentijn en kajapoetolie. Nog zie ik Jop Busser voor me, een eenvoudige sportmakker uit Apeldoorn en goede afstandloper, bezig zijn goed gevormde kuiten met een dergelijk smeersel bewerkend, knedend en wrijvend tot ze glommen als een spiegel en ziet, hij won ieder nummer, waaraan hij deelnam. Het scheen toch wel te helpen.

Voor ik echter verder ga, wil ik nog iets meedelen over de oefenterreinen, die we in den beginne gebruikten. Reeds toen zochten we het aan de mooie duinrand van Haarlem, n.l. bij Elswout en de Kolk. Het voetpad langs de sloot achter de dikke bomen van de Elswoutlaan was een prachtige 100 m baan, de brede grasstrook aan de overzijde was geschikt voor hoogspringen. Drie latjes gingen dan mee, twee verticale met om de 5 cm een spijker en een dunne dwarslat. Was deze stuk gesprongen, dan was het nummer hoogspringen voor die dag afgelopen. Aan de Kolk was het iets ruimer, daar werd ook het werpen beoefend met Jan Strijbos, Aat Erkelens, Gé Traanberg, Koos Hordijk, Kees Vader, Hein Leverstein, Rienk Faber en Hil van der Mey, doch oppassen was de boodschap: een discus of kogel, die in de plomp verdween, was er niet zo gauw weer uit. Ook verdwenen de leden wel eens voor andere bezigheden. Strijbos dwaalde wel eens af voor een vogelnest en een ander naar de koddebeier Asuwijne. Het is wel opmerkelijk, dat het tegenwoordige Zondagmorgenoefenterrein nog steeds in de naaste buurt gelegen is. 'sZaterdagavondsvonds troffen we elkaar meestal op het groene laken bij Jan Piet (van Schooten) te Overveen, waarbij soms een paar lui in enkele minuten aangevoerd werden op de zware

motorfiets van Rienk Faber. Eén achter op de duo en één voor op de trommel, waarmee ik maar zeggen wil, dat de Canadese zit reeds 30 jaar geleden op de Zijlweg gedemonstreerd werd.

In 1913 en 1914 worden overal wedstrijden gehouden, met die van de A.A.V. als de belangrijkste.

Tijdens de oorlog '14-'18 wordt de Athletiek in het Nederlandse leger ter hand genomen. Groningse landarbeiders gelegerd te Millingen ten Z. van het Uddeler Meer, waar ik bij ingedeeld ben, moeten aan sport gaan doen. Daar men mij in dienst ontdekt heeft, krijg ik een „reuze lijntje" als athletiek-demonstrator. Met een heel klein luitenantje, die de theorie voor de troep houdt en een discus op zak, ga ik naar verschillende onderdelen en word dan verzocht enige werpen te doen of sprongen te maken. Daarna moeten de manschappen het stuk voor stuk proberen, doch de resultaten zijn niet bemoedigend. 's Winters doen ze beter hun best. Dan is er eens per week een voetbalcompetitie tussen 12 Compagniën op zes velden aan de heide ont-rukt, de plagen zorgvuldig afgestoken en zoveel mogelijk hard en gelijk gemaakt door een ploeg „Grunningers" onder toezicht van Sergeant P.

In Juli 1915 wordt in Den Helder op verzoek van Zijne Excellentie den Minister van Marine een grote sportdemonstratie gegeven met het oog op de invoering van de Athletiek bij onze marine. Kapitein Scharroo als Voorzitter der N.A.U. en de deelnemers Van Duin, Ploeger, De Herder, Zwart, Jansen, Geersen, Dick de Vries, Van Leeuwen, Grijseels en Petrie zorgen voor de propaganda.

Eén anecdote wil ik nog even vermelden. We hadden in die tijd een reus van een athleet uit Amsterdam, Ploeger genaamd, die altijd het kogelstoten won. Doch tweemaal is het hem niet gelukt. Eén keer in Rotterdam op de driekamp kogelstoten, discuswerpen en speerwerpen, toen de discus de doorslag gaf en mij de eerste prijs bezorgde en een tweede keer toen Ploeger verboden werd gebruik te maken van zijn eigen loden kogel, die kleiner was door het groter soortelijk gewicht, dus makkelijker in de hand lag, maar vermoedelijk ook een pietsie afgesleten (wie lacht daar?) en verplicht werd met een ijzeren kogel te

stoten en toen geklopt werd door onze huidige stadgenoot Alewijk.

Na de oorlog gaat de Athletiek goed vooruit en in 1919 word ik door mijn sportmakers met mijn 10-jarige Athletiekloopbaan op hartelijke wijze gehuldigd met een aardig getekende oorkonde, waarop een paar spikes zeer keurig weergegeven zijn.

Het jaar daarop neemt Hil het initiatief tot het oprichten van een eigen vereniging, de H.A.V. „HAARLEM“.

JAN PETRI,

Erelid der H.A.V. „Haarlem“.

IN MEMORIAM FRITS LAMP

„Onze beste vriend Frits Lamp is in Indië overleden,“ aldus schreef Hil van der Mey mij enige weken geleden en een paar dagen later las ik in een overlidensadvertentie van zijn familie, dat Frits' broer, Wim, — die er overigens naar aan toe is, maar gelukkig nog het leven heeft behouden — heeft medegedeeld, dat het einde van ons Lid van Verdienste is gekomen ten gevolge van longontsteking en uitputting.

Frits Lamp dood. Gebleven in de onmeedogenloze volkerenstrijd, die thans achter ons ligt. Omgekomen door het barbarendom van een volk, dat zijn zonen eenmaal per vier jaren liet deelnemen aan de Olympische Spelen, wedstrijden, waaraan ook Frits Lamp eenmaal deelnam. Een volk dus, dat alles afweet van de manier, waarop men het menselijk lichaam het meest volwaardig maakt en dat in die wetenschap weerloze medemens in concentratiekampen opsloot en door talrijke ontberingen hun lichaam sloopte.

Onze vereniging treft met het overliden van Frits Lamp een zware slag. Achttien jaar geleden is hij naar Indië vertrokken en éénmaal — in 1935 — heeft hij nog als verlofganger temidden van ons verkeerd. Het lag in zijn bedoeling onze vereniging, zodra als hij zich als jong gepensioneerd employé van de Deli Maatschappij weer in ons land zou hebben gevestigd, te dienen met zijn grote gaven en zijn kennis van de moderne atletiek. Want Frits was een leerling van Hjertberg, den Zweed-Amerikaan, die ons zovele geheimenissen ontvouwde.

In 1921 is Frits lid van de H.A.V. ge-

worden en ik herinner mij nog heel goed een wedstrijd in hetzelfde jaar te Zeist, waarbij de toen 16-jarige op de sprint goed voor de dag kwam. In 1922 ontwikkelde hij zich allengs, was een geducht tegenstander tijdens het tournooi om de Xerxesbeker op het „Haarlem“-terrein en besloot het seizoen goed op het D.H.C.-terrein te Delft, al moest hij in Jan van Kampen, Venlet en ondergetekende nog zijn meerderen erkennen.

Doch reeds in 1923 was hij één van de beste Nederlandse sprinters en bij de Nederlandse kampioenschappen te Haarlem gooide hij hoge ogen. Steeds beter werden zijn verrichtingen en in 1924, nadat hij bij de selectiewedstrijden op de 100 meter als tweede geëindigd was, werd hij uitverkoren ons land bij de Olympische spelen te Parijs te vertegenwoordigen. Frits nam daar helaas aan de 100 meter deel. Ik zeg helaas, om dat hem een plaats in de estafetteploeg kostte. Nederland had zes sprinters te Parijs: Broos, Jan de Vries, Boot, Lamp, Van Kampen en v. d. Berge. Alle zes waren zij na maandenlange oefening op elkaar ingesteld. Uitgezonderd Broos konden zij op alle plaatsen lopen, maar er konden slechts vier worden opgesteld. Lamp en Van Kampen moesten toezien; onze Frits, omdat hy reeds personeel gelopen had, niet omdat hij minder was dan Boot of De Vries. De Parijse ploeg liep in de series wereldrecord en in de finale werd zij derde. Had Lamp mee kunnen lopen, wie weet?...

Want na de Parijse dagen heeft Frits zich vooral ontpopt als een geweldig estafetteeloper, een looper niet alleen begaafd met snelheid, maar ook toegerust met brains, onontbeerlijk voor den looper in ploegverband.

„Wie beter dan jij kan over Frits' estafettelopen schrijven,“ aldus moedigt Van der Mey mij aan, om in ons orgaan een stukje ter nagedachtenis aan Frits te schrijven. Ik geloof, dat Hil gelijk heeft, ik geloof, dat niemand kan beseffen, wat er in mij omging, wanneer ik bij mijn wisselpunt stond en Frits kwam aansnellen. Ik weet nu nog, waarom ik er steeds van overtuigd was, dat alles goed zou gaan, of het nu was in een strijd tegen het horloge of tegen een zware tegenstander. Frits en ik vormden een combinatie, gebaseerd op hechte vriendschap en op onderling begripen. Wanneer, zoals

op het Quick-terrein in Nijmegen, de Nederlandse ploeg zoveel achter was, dat iedereen dacht, dat West-Duitsland had gewonnen, dan begreep Frits al tijdens zijn lopen, dat ik alles op alles zou zetten en snel zou vertrekken. En dan klauwde de Haarlemmer tot het allerlaatste stukje van het wisselpunt en had hij er een duik voor in het grind over om mij precies op tijd de stok in de hand te geven. Toen de Belgische ploeg drie m. voor was in 1926 op ons terrein, waarbij wij in de buitenbaan liepen, zorgde Frits' brainwork voor ons clublokaal er voor, dat ik Brochard uiteindelijk nog kon voorbijgaan en toen wij op Te Werve in 1926 het Nederlands record op 42.8 sec. brachten, was het beeld niet anders, al lag er dan ook geen tegenstander in onze buurt. 20.2 sec. werd genoteerd voor de laatste 200 m. en toen ik door de finish ging had onze concurrent, V. & L., juist het laatste wisselpunt bereikt.

Ziehier enige staaltjes, van hetgeen Frits vermocht in estafette-races. Hoe hij zich wist op te werken tot den besten estafetteeloper, die wellicht ooit op onze velden heeft gelopen of zal lopen. En dit ondanks het feit, dat hij gedoemd was steeds even onder den top op de personele 100 m. te blijven. Ziehier het voorbeeld van den atleet, die het stellig moeilijker had dan de kampioen, doch hem in het moeilijkste onderdeel, de estafette, zo al niet te overtreffen, dan toch zeker te evenaren wist.

Frits' beste prestatie op de 100 m. is 10.8 sec. geweest. Hij bereikte deze prestatie in 1926 op het Vitessesterrein te Arnhem als triomfator van internationale wedstrijden. In 1925 werd hij kampioen van Nederland op de 100 m., doch deze titel is hem niet toegekend. Het was op het U.V.V.-terrein, dat Broos, Lamp en ondertekende dead heat eindigden, waarop de jury besloot, dat er overgelopen zou worden. Frits werd toen derde, doch toen ik enige dagen later met Paddock en Paulen in een Juncker op weg was naar Malmö en de wereldrecordhouder mijn wederwaardigheden vernam, vloog hij op met de opmerking: Dat was fout. Jullie hadden alle drie kampioen moeten zijn. Internationaal is dit gebruikelijk.

Paulen en ik hebben deze nieuwe wetenschap direct bij terugkeer in ons land kenbaar gemaakt, doch voor Frits heeft dit geen resultaat gehad. Zelf heeft hij er

nimmer meer over gesproken. Dat lag niet in Frits' aard. Hij deed aan sport om de sport, hij putte er zijn levensblijheid uit en hij sterkte er zijn lichaam en concentratievermogen mee. That's all, maar dan tegelijk zoveel, dat ik zou wensen, dat iedere H.A.V.-er in zijn pink had, wat Frits in zijn gehele hand bezat.

Frits is niet meer. Hij heeft zijn strijd gestreden en is ongetwijfeld tot zijn laatsten ademtocht moedig geweest. Wanneer ik aan mijn prettige sporttijd terug denk, zal Frits daarbij in dankbare herinnering aan zijn vriendschap voortleven. Wanneer de oud-H.A.V.-ers putten uit het arsenaal van successen, zal Frits' naam nog dikwijls genoemd worden en wanneer jong-Haarlem een voorbeeld wil stellen van oprechte kameraadschap en sportmanship, dan zij hun dit geschrevene, dat er slechts een geringe getuigenis van aflegt, tot zinnebeeld. Frits was een gelovig mens, een karaktervol vriend en een sportman in hart en nieren.

Dat hij ruste in vrede.

M. VAN DEN BERGE.

Rotterdam, 19 October 1945.

WIST U....

- dat er zich onder de vele nieuwe leden die de laatste tijd tot onze vereniging zijn toegetreden, tal van mensen bevinden met grote aanleg voor atletiek;
- dat het optreden van Jan Koopman op onze feestavond van zodanige aard was dat men er na 20 jaar nog over zal spreken;
- dat de Woensdagavondtraining in 't Kennemer Lyceum zo mogelijk nog prettiger en gezelliger is dan vroeger;
- dat we er nu ook weer gebruik maken van een warme douche;
- dat Frits Hoogland in de vorm van z'n leven is en dat dit volgens insiders te danken is aan z'n nieuwe trainingspak;
- dat de deskundigen het er nog niet over eens zijn of het van Chinese dan wel van Mexicaanse snit is;
- dat, in het kader van het Engels-Nederlandse sportschema, de stad Derby in Midden-Engeland is genoemd als tegenstander van Haarlem;
- dat Ab van der Bel tijdens de feestavond geen sokhouders droeg;

dat het op 16 October j.l. juist 60 jaar geleden was, dat in ons land de eerste officiële Athletiekwedstrijd werd gehouden;

dat hierbij o.a. een wedstrijd over 353 m. werd verlopen welke gewonnen werd door de Nederlandse sportpionier Pim Mulier met een tijd van 53.4 sec.

GEIJS.

ZILVEREN

FEESTAVOND-IMPRESSIES

Vol zelfvertrouwen had ik het Voorzitterschap der Feestcommissie aanvaard. Waarom niet? Ik had deze karweitjes al zo talloze malen verricht en nog wel onder veel moeilijker omstandigheden. De oorlog is voorbij en alles zal wel van een leien dakje gaan. Naarmate de tijd der voorbereidingen echter verstreek, bleek het leien dakje een doornig pad te zijn en smolt mijn zelfvertrouwen weg als sneeuw voor de zon. De vechtlust, uit mijn actieve sportloopbaan bij „Haarlem” verkregen, bleef echter. Wij moesten en zouden slagen! Naast Dick Hagtingius en Jan Booy, die mij trouw terzijde stonden, terwijl later ook Jan Brijs zijn goede hulp bewees, zocht ik mij nog enige goede krijgers uit en vond een paar vechtjassen van het eerste soort, n.l. Rosenhart, Gottmer en Wiggert van Daalen. Toen deze beproefde krijgers mij hun hulp en steun hadden toegezegd, was ik niet bevreesd meer. Toch... de laatste dagen voor het heuglijke feit was de Zilveren feestavond mijn nachtmerrie.

Zondagmiddag, 7 October, lang voor tijd, stond ik reeds moederziel alleen in het kleine bijzaaltje van „De Leeuwerik” om mij te concentreren en mijn zelfvertrouwen te herkrijgen. Plotseling doorstroomt mij een wonderlijk gevoel. Ik ben n.l. niet alleen in dit kleine zaaltje, maar tezamen met talloze vrienden, die mij bemoedigend toeblikken. Als gebiologeerd staar ik hen aan, dan... luister ik geboeid naar hetgeen zij mij vertellen. Zij spreken allen tegelijk, weliswaar op fluisterton, doch zo melodieus, zo vol liefde en tederheid, dat ik mij een moment niet kan verroeren. Woorden van vriendschap, moed, kracht, doorzettingsvermogen, opoffering, maar bovenal woorden van saamhorigheid, liefde voor onze dierbare club en hierdoor verkregen suc-

ces en roem dringen tot mij door; ik drink dit alles in met volle teugen, golven van wilskracht en zelfvertrouwen overspoelen mij; ik waan mij in een sprookjeswereld, al die honderden vrienden dansen om mij heen en zingen hun vreugdedans en aldoor spreken zij mij moed in. Voor zoveel vriendschap kan zelfs de dood niet ongevoelig blijven; ik zal mijn vrienden eens gaan toespreken, doch op dat moment gaat de deur open en treedt iemand naar binnen, die mij joviaal begroet. De betovering is gebroken en ik keer met een schok tot de werkelijkheid terug. De bekera, kransen, plaquettes en medailles, die gehele schitterende en machtige prijzencollectie onzer vereniging liggen weer roerloos op de in onze kleuren gedrapeerde tafels, daarop smaakvol geëtaleerd door onzen Daan Ellinckhuysen. Maar... voor mij hebben zij één moment geleefd en hebben mij kracht en zelfvertrouwen geschonken. Nog een laatste blik op deze 25 jaren van onvergetelijke glorie, en toen heb ik met een ruk mijn schouders recht getrokken en glimlachend weer pijp opgestoken. Ik was gereed voor de start! Gesterkt betrad ik de zilveren-„Haarlem”-feestzaal, eenvoudig, doch met smaak versierd onder de beproefde leiding van Wiggert, terwijl het toneel, dank zij de medewerking van vriend Rosenhart, een palmentuin geleeke.

En toen... ging het beginnen.

Voorzitter Hil v. d. Mey opende met een prachtspeech het zilveren feest, waaruit zonneklaar bleek, dat Hil, sinds hij een wandelstok hanteert, nog vitaler is geworden en nu eigenlijk pas goed schijnt te willen beginnen. Jongens, dat belooft wat voor het komende seizoen; maak jullie borsten maar vast nat!

Vervolgens werd voorzitter v. d. Mey gehuldigd, waarbij mij de eer te beurt viel, hem namens de gehele Haarlemfamilie eens ongezoeten de waarheid te zeggen, n.l., dat hij zich niet moet verbeelden, dat hij altijd alles mag doen en wij niets. Ik heb ondervonden, dat dit de enigste manier is, om Hil er onder te krijgen. Als stoffelijk blijk van waardering werd Hil namens de gehele Haarlemfamilie een vaderlijke zetel aangeboden, in de hoop, dat hij daarin wat luier zal worden. Of het zal lukken? Onze stille medewerkster, Mevr. v. d. Mey, werd als blijk van erkenning voor haar opofferend

werk een bloemenhulde aangeboden. Vervolgens werden door dhr. Warnier, die Haarlem's Burgemeester vertegenwoordigde, waarderende woorden gesproken aan het adres van onze vereniging en haar voorzitter (onze hoop dat hij een ca-deautje in de vorm van een toegezegde sintelbaan zou medebrengen, ging niet in vervulling), waarna ons Erelid, tevens voorzitter van Moeder Voetbal, dhr. J. v. Balen Blanken, in begeistereerde woorden en vol liefde over haar kind atletiek en diens verzorger v. d. Mey sprak en ter gelegenheid van de 25ste verjaardag van het kind, dat de familienaam zo hoog had weten te houden, het een fikse spaarpotcent overhandigde, om daar t.z.t. wat nuttigs voor te kopen, terwijl hij Mevr. v. d. Mey een mooie bloemenruiker aanbod. Tot slot sprak dhr. Kleefstra, namens zuster Cricket, op de hem bekende grappige wijze en ook hij liet Mevr. v. d. Mey door een schitterende bloemengave in de hulde delen.

En toen begon een gevarieerd programma, door de feestcommissie met eigen teelt samengesteld. Daar ik dit gehele programma slechts op de rugzijde kon bekijken, kan ik hiervan slechts mijn **curatieve** indrukken weergeven. Onze be-gaafde technische leider Jan Hut had zich bereid verklaard om leiding te geven aan een humoristisch nummertje indoortraining in de contramine, en hij deed dit op zulk een buitengewone wijze, dat de gehele clownerie, welke slechts was bedoeld om de lachspieren te doen werken, zowaar nog karakter had ook, waardoor hij eens te meer zijn grote kwaliteiten bewees. Vervolgens vergastte Frits Hoogland ons op zijn heerlijk stemgeluid, hetwelk hij na de pauze nog eens herhaalde. Hij was bij zijn tweede optreden over zijn plankenkoorts heen en wist bij enige opera-aria's een dergelijke zanghoogte te bereiken, die menige beroepszanger hem zou hebben benijd. Het daverend applaus, dat hem ten deel viel, bewees, hoe aangenaam verrast het publiek was. De Hawaiian-singers and players vielen wat tegen, doch hadden met instrumenten-pech te kampen. De aankleding vergoedde echter veel. De als gasten optredende Hollandse Canadezen Slim and Shorty oogstten met hun Engelse liedjes met gitaarbegeleiding de nodige bijval, terwijl Longinus met zijn sportdeclamaties veel succes had. De sportschets, uitge-

voerd door een aantal jongere atleten (gesprek in een kleedkamer, afgewisseld met enige aardige liedjes) was een lust te beluisteren en vond ik een groot succes (bij het aanschouwen sprintte ik een 20 jaar terug en beleefde nogmaals mijn eigen sportjeugd). Het Duo Koopman had ik voor geen geld willen missen. Jan Koopman's zangkunst kon ik onder geen enkele categorie thuisbrengen, doch zijn moppen en kwinkslagen, inclusief zijn rekenkundige les, waren kostelijk, terwijl zijn bevallige partnerin (wat een ras-artiste!) ons versted deed staan door een fenomenaal stukje dans-acrobatiek en een tapdans, welke alle respect afdwongen. De piano-solo van Wil Lenselink ontroerde mij diep en getuigde van een opkomend genie (wat een gevoelvolle tonen wist hij aan een onvolwaardige vleugel te ontlokken). Een improvisatieschets over de 5 jaren van onderdrukking van ons Vaderland door Freddy, meesterlijk begeleid door Wil Lenselink (hartelijk dank, Wil!) besloot dit variété-programma, waarna onder leiding van dhr. Jan van Ake een geanimeerd bal begon, hetgeen te middernacht nog even werd onderbroken door het sterven van H.A.V. „Haarlem" 25 en het geboren worden van H.A.V. „Haarlem" 26, die een plechtige eed van trouw aan zijn roemruchte familie aflegde. Toen werd doorgedanst op de tonen van de pittige muziek, welke de onovertreffbare band van Jan van Ake and his Harlem Swingers ten gehore bracht, afgewisseld door het rad van avontuur, door de onvermoeibare Wiggert bediend, terwijl voorts nog dans- en andere prijzen werden uitgereikt. Dhr. Schaefer van „De Leeuwerik" had zorg gedragen voor een behoorlijk gevarieerde verfrissing, waarvoor hij onze dank verdient. De drie grote Batavieren Jan-Toon-Wiggert wisten nog een partij ijs weg te werken, terwijl de opgestelde schietten van Booy vele schutters kweekte. Om drie uur moest dit festijn worden afgebroken en node keerden wij huistoe. De zwaarste rit moest worden gemaakt door Gerrit Eysker, die nog even naar Amsterdam moest peddelen, doch ik vermoed, dat Gerrit niettemin de gelukkigste kereel van de avond was. Hij werd gedurende het feest n.l. tot Lid van Verdienste benoemd. Fijn Gerrit, dat jij nu ook tot de Ridders der H.A.V. behoort. Jij hoort er bij. Wel thuis, ouwe ijzervreter!

En zo behoren ook deze heerlijke ogenblikken weer tot het verleden en blikken wij weer moedig voorwaarts, onbevreesd, met zo'n hechte familie kan niets gebeuren, ook niet, als het weer eens tegenloopt, want dan loopt het bij ons juist mee!

Ik heb horen fluisteren, dat alle oud-leden, die aanwezig waren (wat heerlijk die ouwe knokkers weer eens te ontmoeten!) zich een moment hebben geschaamd, omdat zij vergeten waren zich na het beëindigen van hun actieve sportloopbaan, als Donateur te melden en dit nu schielijk hebben gedaan, omdat zij gevoeld hebben, dat zij er bij horen! O zo!!!!

P.S. Daar ik de gehele feestavond feitelijk van achteren heb gezien, wilde ik toch graag weten, of zij van voren ook was geslaagd. Hoe moest ik daar nu weer achter komen? Heel eenvoudig. De zo moeilijk tevreden te stellen Hil v. d. Mey was tevreden. Dat was voor mij voldoende. De feestavond was geslaagd!

Aan alle officiële en officieuze medewerkers, die mij zo trouw hebben terzijde gestaan mijn oprechte dank!

Mijn nachtmerrie wordt thans een zoete droom.

Wel te rusten, Haarlem-broers en -zusters, till the next time!!!!

S. v. MUSSCHER THzn.

EEN GEZONDE GEEST IN EEN GEZOND LICHAAM

In het belang van de mensheid heeft deze stelling in de jaren na de vorige oorlog grote opgang gemaakt. Ook in ons land heeft deze mening invloed gehad, met het gevolg de opkomst van talrijke en levensvatbare sportverenigingen.

Nu is het begrijpelijk dat elke vereniging, om zijn leden een goede leiding en verzorging te waarborgen, vaak veel geld nodig heeft.

De penningmeester van uw vereniging meent daarom met een variant op de titel van dit stukje te moeten zeggen: Alleen met een gezonde financiële ondergrond is een sterk „Haarlem" mogelijk. Dit kan natuurlijk, wanneer elk lid allereerst z'n financiële verplichtingen nauwgezet nakomt, maar daar mankeert wel eens wat aan.

Daar moet verandering in komen, broe-

ders, vooral in ons Jubileumjaar. Binnenkort zullen de lopende kwitanties weer worden aangeboden. Commentaar verder overbodig en voor hen, die het nog niet weten, mijn adres is: Th. Stouten, Weteringstraat 14, Haarlem-N.

VAN DE PROPAGANDA-COMMISSIE

Wanneer dit nummer verschijnt, heeft U allen kunnen waarnemen, dat het ons ernst was toen wij in het Octobernummer schreven:

„Spoedig hoort en ziet U meer van ons."

In de etalage van Sporthuis Van Gastel, Gen. Cronjéstr. 101, hebben wij een propaganda-etalage ingericht. Wanneer ik dit schrijf, weten wij nog niet, of deze eerste propaganda-actie naar buiten het nodige effect zal sorteren, d.w.z. veel nieuwe leden en donateurs. Dat zal tenslotte niet alleen van deze etalage afhangen, maar ook van de leden. U kent onze leus: Ieder lid tevens een propagandist. Welnu, deze etalage kan U de nodige steun geven in uw individuele propaganda-acties.

Doch ongeacht het resultaat, willen wij ook vanaf deze plaats den heer Van Gastel hartelijk dank zeggen voor zijn buitengewoon sportieve geste zijn beide etalages tijdelijk aan ons af te staan. Wij weten zeker, dat zijn sporthuis hierdoor een heel bijzondere plaats ingenomen heeft in de harten van onze „H.A.V.'ers". Tevens een woord van dank aan die leden, die zo bereidwillig waren ons foto's in bruikleen te geven. Speciaal onze secretaris Jan Hermans dient hiervoor met ere genoemd te worden. Dat Henk Willems op de hem eigen artistieke wijze de reclame en de onderschriften van de foto's verzorgde, ik geloof niet, dat dit nog gezegd behoeft te worden. Het was weer af, Henk! Ook den heer Hut hartelijk dank voor zijn hulp bij het vaststellen van de tekst van de reclame.

Daar het in onze bedoeling ligt in de zeer nabije toekomst ook in het centrum een dergelijke etalage in te richten, houden wij ons voor eventuele op- of aanmerkingen ten zeerste aanbevolen.

Inmiddels is onze volgende actie in volle voorbereiding. Hopelijk daarover de volgende keer.

Namens de P.C.: D. HAGTINGIUS.